

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold., za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravnništvo sta na mestnem tergu št. 10.

Deputacija Areškega kongresa pri sv. očetu Leonu XIII. *)

Nedeljo, dné 17. septembra, opoludne so sv. oče papež Leon XIII. v prestolni dvorani deputacijo Areškega kongresa (blizo 50 udov) v privatnem zaslíšanji sprejeti blagovolili. Predsednik kongresu, preč. gosp. G. Amelli iz Milana, je izročil Njih svetosti kot dar prekrasno sliko, katera predstavlja pevsko skušnjo Gvidona Areškega vpríčo papeža Janeza XIX. in katero so umetno posneli en miniature Salezijani v Madridu po znani nam Bertinijevi v vili Ponti pri Varese. Prav po očetovsko so se sv. oče zahvalili in izrekli svojo zadovoljnost, da se povečuje mož, ki je gotovo v slavo ne samo Italiji, ampak vsemu katoliškemu svetu, genij, ki ga enako častite vera in umetnija. Zlasti so povdarjali, da je slavljenje Gvidona potrebno današnjemu času, kateri žalibog preslavlja take može, ki so si žalostno čast pridobili z uporom zoper sv. cerkev in zoper vsakeršen princip avtoritete. Konečno so navduševali člane kongresa, naj pridno gojé cerkveno petje in tako oplodijo sklepe v kongresu storjene. — Potem so sv. oče dovolili, da jim sméjo posamezni člani nogo poljubiti, ter so se ž njimi poldrugo uro preprijazno pomenkovali. Posebno hvalo so izrekli benediktincem Solesmeškim radi njihovega truda, da se popravi tradicija liturgičnega petja.

Z dom Pothier-om govorili so najdalje časa; popraševali so ga o sedanjih okoliščinah Solesmeške samostanske družine, katero je sedanja francoska vlada prognala, in mu čestitali zaradi njegovega učenega dela: „Les mélodies Grégoriennes“. **)

Ko je za Pothier-om na versto prišel prednik samostana na Monte Casino in pet drugih benediktincev, videlo se je sv. očetu, da so jako razveseljeni; rekli so med drugim: „Pač res, kadar gré za liturgično petje, so benediktinci v prvi versti“. Semeniške učitelje raznih národov so natančno popraševali, kako da se podučuje in gojí koralno petje po dotičnih semeniških

*) Nadaljevanje obravnáv areškega kongresa smo morali zavoljo daljše vsebine prihraniti za prihodnji letnik; naj ga nadomestuje v tej številki naslednji članek, ki je važnejši, kakor da bi ga mogli prezreti.
Vredn.

**) Dom Pothier je zadnji čas spisal in areškemu kongresu posvetil učeni deli: „La tradition dans la notation du plain-chant“ in „Une petite question de grammaire à propos de plain-chant“.
Vredn.

ter povdarjali visoki njegov pomen za čast najsvetejše daritve in za vzbujanje vernikov. Splošno pozornost je povzročilo nenavadno prijazno obnašanje sv. očeta do kapelnika iz Luçon-a, g. Dam. Guinot-a in njegovega mladega učenca Feliksa Paret. Tudi svojega rojaka, papeževega pevca, preč. g. Inocencija Pasquali, čigar talent še iz Perugije poznajo, so pohvalili, ker vso svojo skerb na to obrača, da preiskuje in oživlja tradicije neumerljivega Palestrine. — Prelati, kateri so sv. očetu asistirali, so hoteli zaslišanje s tem pospešiti, da so ukazali, naj po dve ali tri osebe skup k poljubovanju noge pred Njih svetost poklekujajo; toda papež tega niso pripustili, ampak hoteli tako rekoč vsakega posebej zaslišati.

Gotovo nikoli bi sv. oče ne bili mogli svoje nazore o važnosti cerkvenega petja in svojo živahno željo, da se to petje tudi skerbno uči, boljše izraziti, kakor o tej redki, da ne rečemo, edini priliki, ki se Jim je bila ponudila, ko so toliko slavnih gojiteljev in pospeševalcev liturgičnega petja, toliko občudovalcev Gvidona Areškega pred sabo imeli. In sv. oče so to priliko tudi tako porabili, da smemo o zaslišanih iste besede rabiti, katere je govoril Gvidon Areški o svojem sprejemu pri papeži Janezu XIX.: „Multum itaque Pontifex meo gratulatus est adventu, multa colloquens et diversa perquirens“, t. j.: „Zato so mi sv. oče k mojemu prihodu zelo čestitali, mnogo se pogovarjali in po raznih rečeh popraševali“.

Konec zaslišanja so se papež s prestola vzdignili, vse kongresiste še enkrat k vztrajnosti spodbujevali, kazoč na korist, katero bode Areški shod za cerkveno petje rodil, in vsem apostolski blagoslov podelili. Med navdušenimi klici: „Živel Leon XIII.!“ posloveli so se papež od deputacije.

Palestrina.

(Dalje.)

Giov. Maria Nanini, ki je bil l. 1571. postal kapelnik pri cerkvi St. Maria Maggiore, je ustanovil istega leta v zvezi sè svojim sošolcem in prijateljem Palestrino v Rimu glasbeno šolo, katera je pozneje toliko vplivala na razvoj takozvanega Palestrininega stila. Palestrina sam je izučil le sedem učencev, svoje tri sinove, ki so zgodaj umerli, in še štiri druge, izmed kojih je bil najimenitniši Giov. Guidetti. V šoli svojega prijatelja je bil naš mojster dalje časa nenavadno delaven. Med tem ko je Nanini v kontrapunktu in skladbi poučeval, pripadla je Palestrini konečna izolika učencev. Pozneje moral se je radi mnogih opravil svojega poklica temu pedagogičnemu delu odtegniti. Toda šola je še dolgo časa obstala in utemeljila klasični vek katoliške cerkvene glasbe. Raznih stopenj njenega razvoja ne moremo tu razkladati. Le nekega družega moža, ki je bil velik svetnik, in s katerim je bil Palestrina do konca svojega življenja v najtesnejši prijateljski zvezi, naj tu omenimo.

V Rimu deloval je takrat kot duhovnik in ob enem kot narodnjak najlepšega pomena sveti Filip Neri. Baval se je z odgojo mladine, z glasbenimi in govorniškimi vadbami, svojim gojencem nalagal ne samo duhovne temuč tudi duhovite posvetne zadače ter tako povzročeval mikavne razgovore. V dvorani

oratorija „Santa Maria in Valicella“ je bil svetnik dal postaviti gledališk oder. Na tem odru predstavljale so se od Vsih-svetnikov do Cvetne nedelje — dramske igre v izvirnih kostumih. Z igrami bile so združene tudi glasbene produkcije in pridige. Za take predstave bile so odločene najlepše pripovedi iz starega in novega zakona, n. pr. Mojzes, izhod iz Egipta, Aaron, David, Esthera, beg v Egipt, Judež izdajica i. dr. Sv. Filip je imel namen s temi predstavami tuje romarje in svoje spovedence odvracovati od očitnih veselje. Doslej je vodil Animuccija pevske produkcije. In ko je po njegovi smrti sv. Filip Palestrini vodstvo izročiti želel, ga je Palestrina tem rajši prevzel, ker je bil svetnik njegov prijatelj in spovednik. Število madrigalov in motetov, ki jih je za predstavo svojega prijatelja v St. Maria Valicella zložil, je precej veliko.

Od papeža Gregorija XIII. (1572—1585) prejel je Palestrina nalogo, gregorijansko koralno petje do njegove čistote in priprostosti popraviti, kajti v teku časa bilo se je mnogo predrugačilo. Palestrina, kojemu je papež pri tej priliki mesečnino od 9 na 15 skudov povišal, si je privzel k temu delu, katero bi se bilo moralo kmalu dovršiti, svojega učenca Guidetti-ja v pomoč. Res da je Guidetti-ju pripal najtežji del trudapolne naloge, ker je imel s primerjanjem različnih rokopisov pravega izvirnega petja iskati, med tem ko je Palestrina le konečno deloval, kar mu je Guidetti predlagal. Leta 1582. pride na svetlo „Directorium chori“, od papeža poterjen in od vsih strani radostno sprejet, tako da se je delo večkrat natisnilo. Leta 1586. zagledal je beli dan „Cantus passionis D. N. J. Chr.“ po sv. Mateji, Marku, Luki in Janezu; tretje delo, „petje Velikega tedna“, l. 1587., in zadnje delo te verste, „Praefationes in cantu firmo“, l. 1588. Kmalu potem, l. 1592., umrl je Guidetti, in Palestrina je moral zdaj sam težavno nalogo izdelovati. Trudil se je pa tudi, kolikor mogoče, da bi bil sam dokončal reformo koralnega petja. Doveršil je bil že Graduale de tempore, ko je sprevidel, da svojemu učencu, prejšnjemu sodelalcu, ni kos: torej je raztergal rokopis ter ga vergel v kot.

Leta 1580. zadene našega mojstra prehud udarec; nemila smert mu pograbi zvesto soprogo Lukrecijo. Kako da je Palestrino ločitev od blage žene poterla, kolik vtis da je ta smert na njegovega duha učinila, o tem pričajo skladbe tega časa, v kojih se izraža najgloblja žalost. Tako n. pr. v motetu na podlagi besed sponsorijske: „O Gospod, kdaj prideš sodit svet, kako bodem dostal pred obličjem Tvoje jeze? Moji grehi me strašé, gorjé meni, o Gospod“. Kakor Pitoni poroča, hotel je Palestrina glasbo odslej popolnem v nemar pustiti, menéč, da se žalost in glasba ne strinjata. Le eno samo skladbo je hotel še izdati na besede 136. psalma: „Ob babilonskih rekah, ondi smo sedeli, ter se jokali, ko smo se Siona spominjali. Na verbe v sredi njega smo obesili svoje citre“. Ta skladba naj bi bila poslednja. Vendar ni Palestrina pri svojem sklepu ostal. Žalost, ki se izraža v tej skladbi, spremenila se je v kerščansko vdanost in nado. „K Tebi sem povzdignil svoje oči“, poje zopet v 122. psalmu in v 119. kliče: „K Gospodu sem klical, ko sem bil v stiski, in uslišal me je“. Njegova sveta vera ga je zopet povzdignila in pripravila, da je tolažbe iskal v oživljeni izročitvi v službo božjo. „Glejte!“ tako se poje v njegovi naslednji skladbi (ps. 133.) „zdaj

hvalite Gospoda vsi služabniki Gospodovi, ki stojite v hiši Gospodovi, v hišnih preddvorih našega Boga". Serce njegovo, potrebno tolažbe božje, se odprè klicu koperneče želje po Njem v krasni skladbi 42. psalma: „Kakor hrepeni jelen po studenčnici, tako hrepeni moja duša po Tebi, o Bog!“

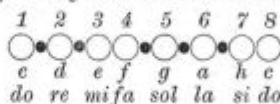
(Konec prih.)

Opazke k „Pesmaričici po številkah“.

(Konec.)

Zvišani in znižani toni se začetniku najbolj pojasnijo, ako mu učitelj pokaže tri srednje perste leve roke, pri čemer naj si začetnik predstavlja spodnji perst kot „1“, gornji kot „2“, srednji pa kot zvišani spodnji „1“ ali znižani gornji „2“; učitelj naj potem s kazavcem desne roke pri vaji 36. številke kaže na dotične perste. Tudi na tabli se da razložek celega tona

in poltona narisati z malimi krogi in pikami, n. pr.: ali , da potem izgleda sestava vseh v petji rabljenih tonov takó :

(Kakor je bilo uže prej povedano, pojó naj se pesmi z gornjimi toni niže, sè spodnjimi pa više, nego v navadnej leži C-dura.)

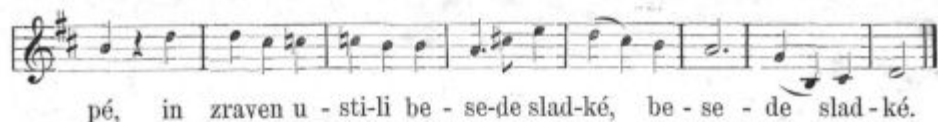
Molovim načinom se pevec privadi tako rekoč igraje, ako se pred vsako vajo ali pesmijo „vpoje v mol“, t. j., ako si vsakikrat predpoje po tihem od znanega mu prvega tona „1“ toliko tonov, kolikor mu jih je treba, da zadene prvi ton dotične molove pesmi. Zatorej so začetniku najlozje one molove pesmi, katere se začenjajo s terco, kajti terca v molu ni nič družega, nego prima v duru. V zgled podajamo naslednje pesmice v notah:

Št. 43. (Es dur.)

Po vr-tu sem ho-dil, cvet-li-ce sem bral, ot-ro-kom naj-lep-še za ven-ce da-jal. In ven-ce sple-ta-li so mič-ne, le-pé, in zra-ven u-sti-li be-se-de slad-ké, be-se-de slad-ké.

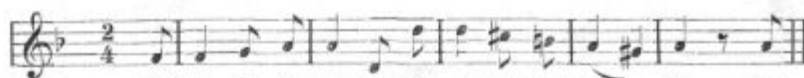
Št. 43. (D dur.)

Po vr-tu sem ho-dil, cvet-li-ce sem bral, ot-ro-kom naj-lep-še za ven-ce da-jal. In ven-ce sple-ta-li so mič-ne, le-

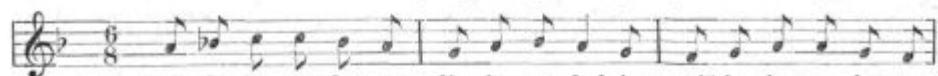

pé, in zraven u - sti-li be - se-de slad-ké, be - se - de slad-ké.

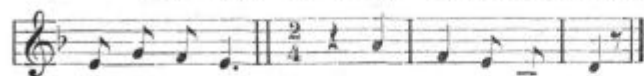
Št. 50.
(D mol.)

Pri-ro-da je spa-la, pa zo-pet je vsta - la, in

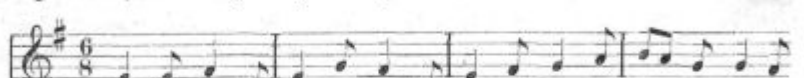

priš-la je za-la pa lju-ba pomlad, in priš-la je za-la pa

lju-ba po-mlad, pa lju-ba po - mlad.

Št. 51.
(E mol.)

De-te rev-nó, de - te ma-ló, kdaj mi bo-deš po - pla-ča-lo

vse, kar za - te skrb-na ma-ti mog-la sem in bom pre-sta-ti,

mog-la sem in bom pre - sta - ti!

Da se nam, na note navajenim pevcem petje po notah lažje zdi, ni čuda; ali predstavimo si otroka, ki prav nič ne zna, temu na vsak način vpravimo številke lažje in hitreje v glavo, nego note. Takó je to tudi s tujim jezikom, ki se nam zdi težji, nego naš domači, akoravno je sam za-se mnogo lažji.

Našim slabim korom manjka večkrat lahkkih motetov; ako ne zamorejo pevci peti dobro koral, napiše jim vodja kora primerno melodijo nad besede po številkarski metodi, in zadregi je odpomoženo: pevci pojó enoglasno sè spremljanjem orgelj, zahtevam cerkvenih postav pa se s tem zadostuje.

In takó dajemo „Pesmaričici po številkah“ priporočilo z edino željo, da bi se vzbujalo v mladini veselje k petju v čast Bogu in zabavo ljudém!

D o p i s i.

— **Iz Ljubljane.** — Naše prijatelje bode gotovo zanimalo, kar č. gospod P. Karel Konrád, gimn. profesor in vodja cerkvenega pevskega zbora v Taboru na Českem, v praškem cerkvenem glasbeniku „Cyrill“ št. 10. pod naslovom „Upominka cestovni“ o našem petji piše. Iz teh popotnih spominov posnamemo, da je omenjenega gospoda ginila pobožnost klečečega ljudstva pri litanijah v ljubljanski stolnici, tako, da vzdihuje: „Srečni Slovenci!“ — Dalje piše, da je bil radoveden, kaj se bode drugi dan (nedeljo) pri slovesni maši pelo. Po sveti maši, katero je sam v prelepi frančiškanski cerkvi (dasi veliki, vendar zopet polni pobožno klečečega ljudstva) bral, hitel je v stolnico, kjer se je ravno koralni „Asperges“ začel; in bil je korektno izpeljan. Potem zadoni Stehle-jeva „Preismesse“;

njemu dobro znana. Milo iznenaden mogel je brez partiture vsem njenim točkam slediti; in jako je bil vesel, da je v tem zboru kranjske stolnice našel vzorno reformovan pevski zbor. Peveci verlo izurjeni, piše dalje, so peli precizno, določno in elegantno i. t. d. „Čestital sem v duhu“ — nadaljuje gospod dopisnik — „bratom Slovincem, da imajo v svoji sredi tako dobro izvežban in (kakor sem pozneje izvedel) že davno vseskozi reformovan cerkveni pevski zbor“. Potem popisuje, kako se je seznanil z vodjo omenjenega zbora, gosp. A. Foerster-jem (bratom praškega profesorja Jos. Foerster-ja), kojega je takoj smatral dušo cele reforme i. t. d. Po jasnem načertu našega cecilijanskega življenja pride gospod dopisnik na „Cerkveni Glasbenik“, o katerem piše — zna namreč precej dobro slovenski, — „da se v njem nahaja ena sama duša, akoravno ima dve glavi v dveh vrednikih“. Jako dopada gospodu profesorju „Amtsinstruktion für die Bezirksdechante der Laibacher Diöcese“ od našega mil. gospoda knezoškofa Krizostoma, pokrovitelja Cecil. društva. Razjasnivši še našo orgljarsko šolo in priporočivši skladbe gospoda A. Foerster-ja, katere hvali kot lahke, lepe in vendar umetne in dostojne, popisuje vtis, ki ga je nanj naredila „velika maša“ v Terstu: „Oh, kakšen kontrast med Ljubljano in Terstom!“ Cerkev v sredi napolnjena uradnikov vseh šarž in branš ter konsulov vseh držav, — ob straneh pa ljudstvo, ki je okoli zijalo in uniforme občudovalo. Slednjič pride vis. čast. gospod škof Glavina, kateri je tukaj pervikrat pontifikoval. Na koru veličastne katedrale zabučijo orglje, kakor morski valovi; omahnejo in končajo prav tiho. Kakor šumljanje mladega listja pri pomladanskem vetriču, s tako milim pianissimom so izveršili na koru mojstersko „Kyrie“, da mi je sapo zaperlo. Pa kako gromenje so muzikantje na koru začeli pri „Gloria“; enkrat peveci in zopet godci, in potem vsi skupaj. Mraz me je pretresal in zdelo se mi je, kakor da bi se toča s kora name vsipala in me kapelnik po glavi tolkel. Ako je tak „Gloria“ v nebesih, sem si mislil, oj, potem mi ne boče tam sterpeti, marveč bežal bi iz njih, kakor sem zbežal iz katedrale Terzaške“. Potem popisuje še gospod popotnik, kako mu je dopadlo veličastno petje v serbski cerkvi ter da ni imel miru več po prestani nevihti v stolnici, dokler ni slišal na Ogerskem bratov Slovakov milega petja v lidijskem tonu, kateri se je tam še ohranil. Koncem svojih „spominov“ želi še gospod profesor Konrád, naj bi se povsodi tako delalo za čast Najvišjega, kakor delajo bratje Slovenci, ne pa, kakor — „irredenta“ t. j. non reformata.

— **Novomesto**, 20. novembra. — (Nove orglje.) Dne 29. oktobra sem bil Podgradom pomagati pri slovesnosti blagoslovljenja novih orgelj. O tem je obširneje poročala „Zgodnja Danica“. Jaz le še omenim, da so velečastiti gospod kanonik Frank v izvrstnem govoru posebno poudarjali namen orgelj v cerkvi. Posvečene so, in nič več se ne smejo rabiti v svétne namene, za poskočnice i. t. d. Kaj se je zgodilo s kraljem Baltazarjem, ki je svete posode Jeruzalemskega tempeljna postavil na svojo mizo, da so vsi povabljeni iz njih pili? — „Mane, tekel, farez!“ —

Orglje so naredili in postavili gg. Zupan-i iz Kroke za 900 glđ. Imajo pa 9 spremenov: Principal 8', Bordun 8', Flauta 8', Salicional 8', Oktav 4', Dolce 4', Mikstur 3'. V pedalu Subbass 16', Oktav 8'.

Principal je močan, v prospektu iz cina, nižji glasovi iz cinka (ne lesá). Bordun dá orgljam polnost. Flauta zasluži to ime. Salicional je malo preglasen, pa sem jaz kriv, ker sem le silil na močno intonacijo, ki je res močna, kakor bi ne bil pričakoval. Dolce je silno lep, s salicionalom sta vendar tako sladka in nežna, da ju je veselje poslušati. Mikstur-a se le v zadnjih štirih ali petih glasovih ponavlja, nje glas radi tega hudo reže, in s tem se ne morem prav sprijazniti; morda mi je uho premalo objektivno. Pedal je prav močen, zvezan z manualom; le škoda, da se pri tem taste v manualu udajajo. Gosp. Zupan-om je bil le majhen prostor na majhnem koru odkazan, zatoraj naj gre na ta račun to in še kaj družega. Velike vrednosti so zbiralniki, ki nadomestujejo popolno drugi manual. Eden, na desni, odpre „pleno“, ne da bi se kakí vlak (Registerzug) ganil. Drugi, na levi, odpre (če se ne motim) 3 spremene, in v sredi je eden, ki oboje v prvo stanje spravi. Vse gre lahko, kakor peró. V mehaniki vsa čast gg. Zupanom! Orglje so narejene po novi zistemi na stožke. V sapnico nisem gledal, ker med tednom

nisem mogel gori, zaderžan po svojem poslu; tedaj zamorem le toliko reči, da orglje prave in urno izgovarjajo, in da nič ni zastalo, akoravno je v pravem pomenu besede od orgelj teklo, taka soparica je bila pri deževnem vremenu v cerkvi. Meh je na dnu orgelj, se lahko goni in dá obilo sape. Vnujnost je sicer prav lična, a zlatá premalo, skoro nič; pa to nam malo mari.

Tega od gg. Zupanov nisem pričakoval, pa jih tudi danes ne bom na vsa usta hvalil, ampak čakal, da se orglje malo vlečejo. Zdaj le povem, kake so bile 29. oktobra, in takrat so bile dobre. Ob letu kaj več o njih.

V Černomlju so menda tudi dobili prav nove, bolj velikanske iz gosp. Goršičeve firme. Ne utegnem sedaj iti jih poskušat, upam pa, da kaj zremo od njih po prijaznosti kakega „ultramontanca“ (recte — „Gorjanca“). V časih se je teknovalo z zvonovi, zdaj pa z orgljami. Vivant sequentes!

P. Hugolin Sattner.

Naše priloge.

Z današnjo prilogo, mislimo, da postrežemo mnogim častitim gospodom, ki se pri prepevanju psalmov strogo derže cerkvenih predpisov. Ta priloga se dobiva tudi za-se posebej pri g. Milicu po 5 kr. (po pošti 7 kr.).

Razne reči.

— Prečastiti gospod M. J. A. Lans, predsednik nizozemskemu Cecil „društvu“, vrednik „Gregorius-Blad-a“ ter profesor semenišča „Hageveld“ v Voorhaut-u pri Leiden-u je vredniku „Cerkvenega Glasbenika“ izrekel željo, naj mu pošlje letošnje številke tega lista, kar je tudi storil. Pred kratkem došlo mu je pismo od gospoda Lans-a, iz katerega posnamemo naslednje verstice: „Jako sem se razveselil, ko sem prejel Vaš list in videl njegove v resnici lepe in taktno izbrane muzikalne priloge. Brez dvombe ste na pravi poti; kajti tako praktičnemu biti je edino sredstvo, da povzdignete pravo cerkveno petje čedalje više Bogu v slavo in vernemu ljudstvu v korist . . . Hodite po tej poti naprej, delajte kot doslej in Bog blagoslovi Vaše društvo, kakor je blagoslovil naše nizozemsko.“ — Te besede učenega gospoda, ki je gledé naših razmer gotovo nepristransk in objektivnen, naj služijo našim prijateljem kot priporočilo in pristavek k vabilu na naročbo prihodnjega letnika 1883., ki je natisnjeno na konci današnje številke.

— Ogerski minister bogočastja gospod pl. Trefort je prišel, kakor pišejo „Fl. Bl. f. k. K. M.“, preteklo poletje v Ratisbono poslušat tamošnjo cerkveno glasbo, in zdaj ga je volja v Buda-Pešti v župnijski cerkvi ondašnje terdnjave zbor samih dečkov in mož (brez ženskih glasov) vstanoviti. Tudi se bode cerkvena glasba na teologični fakulteti teoretično in praktično podučevala, da bodo gospodje bogoslovci potem po raznih škofijah raznaševalci prave cerkvene glasbe. Znano je, da je isti minister že l. 1874. se pogajal s kanonikom dr. Fr. Witt-om, da bi ta prevzel profesuro cerkvene glasbe v Buda-Pešti; toda reč se je bila razderla zaradi Witt-ove bolezni. Da se najdejo prave učne moči, prijel bode načert slabo cerkveno glasbo pri korenu; in iskreno želimo, da se ministrova misel kmalu in prav izpelje. Ako se to zgodi, potem si je minister pridobil neumerljivo slavo za povzdigo umetnosti ter cerkvene glasbe in zgodovina bode njegovo ime med odličnjake zabilježila.

— Prečastiti monsignore, g. Luka Jeran, vsestransko delaven vrednik „Zgodnje Danice“, ki je tudi za priloge našega lista in za „Cerkveno pesmarico“ mnogo pravihnihih tekstov poskerbel, je bil dné 18. nov. na Čema žar-jev kanonikat v ljubljanski stolnici instaliran. Čestitamo novemu gospodu korarju ter iz serca želimo, naj ga Bog še mnogo let ohrani krepkega na duhu in na telesu.

— Slavní predsednik ameríkanskega Cecil društva, znani gospod J. Singenberger je prejel od svetega očeta Leona XIII. vitežki red sv. Gregorija. Čestitamo!

— Da je naša lepa Kranjska bogata naternih čudežev in nenavadnih talentov, vemo; a tega do zdaj nismo vedeli, da imamo med sabo muzikalen genij, pred katerim naj se skrijejo Lasso, Palestrina in drugi glasbeni velikani, kajti naš junak je v stanu, kakor sam pravi, „v eni noči deset takih maš zložiti, kakoršne zлага dr. Witt; zraven pa bode še dremal.“ Kaj hočemo več? — Na dan torej se skritim biserom! Oj srečni mož, osreči se svojimi umotvori muzikalni svet in pomagaj cerkveni glasbi na noge! Morda pripade tudi našim prilogam kaka drobtinica.

Vabilo na naročbo.

Z januvárijem prihodnjega leta bode „Cerkveni glasbenik“ začel svoj 6. tečaj. Ni nas volja, za list delati posebne reklame. Prijatelji naši ga dobro poznajo in vedó ga ceniti. Rečemo jim le toliko, da ostanemo pri svojih načelih, ki so isti, kakor Cecilijinega društva, čigar glasilo je „Cerkveni glasbenik“. Prepričani smo, da nam ostanejo zvesti; a prosimo jih vendar, naj blagovolijo razširjati list tam, kjer ga je treba, in takih krajev je še veliko. Tudi naj opusté tisto nepotrebno sramožljivost, katera jim veleva molčati o napredkih prave cerkvene glasbe, marveč naj pridno poročajo o njih. Dobro vemo, da se v marsikaterih krajih zeló trudijo za zboljšanje cerkvenega petja ter da ta trud ni zastonj; a poročila vendar ni. — „Cerkveni glasbenik“ z muzikalno prilogo vred bode kot doslej veljal po 2 gl. na leto, za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije po 1 gl. 50 kr. — Dopisi in naročnina naj se pošiljajo vredništvu, mestni terg šte. 10.

Oglasnik.

Pri Fr. Pustet-u v Ratisboni je pred kratkim na svitlo prišla in dobiva se v **katoliški bukvarni v Ljubljani** prekornista pevska knjiga: „**Lauda Sion**“, zbirka 150 2-, 3- in 4glasnih gradualov, offertorijev, himen in marijanskih antifon in še pet 3glasnih maš za celo cerkveno leto; izdal Emil Nickel, duhovnik Vratislavske škofije. Op. 7. Velja:

Partitura	290 strani	velike čveterke v pol šagrenu vezana	12 mark	—	vin.
Sopran	85	„ „ „ „	platnu	3	„ — „
Alt	84	„ „ „ „	„	3	„ — „
Tenor	42	„ „ „ „	„	1	„ 60 „
Bas	78	„ „ „ „	„	3	„ — „

Pesni te zbirke se morajo peti s spremljevanjem orgelj ali brez njih; v petih mašah (pro festis duplicibus, semid., simpl., Dimmis infra onnum et pro festis B. M. V.) verstite se figurirana vokalna skladba s koralno tako dobrodejno, da se smejo tudi z orgljami ali brez njih predavati. Ta način skladanja ima namen, koral s časom tudi na malih korih vpeljati. Da obsega „Lauda Sion“ vse cerkveno leto, je posebno dobro in potrebno za take manjše cerkvene zборе, kateri bi radi zadostovali liturgičnim postavam in jim ni vse enako, kateri graduate ali offertorium se ta ali drugi praznik pri slovesni maši poje. Gledalo se je, da so se sprejele zlasti skladbe ložjega značaja najboljših cerkvenih skladateljev, med katerimi nahajamo tudi 12 števil g. A. Foerster-ja, vrednika naših prilog. Naj bi si to delo omislile vse cerkve, kar jim je **toliko** ložeje, ker je katoliška bukvarna pripravljena plačilo prejemati tudi v obrokih.

Pridana je listu 12. šte. prilog.

Odgovorni vrednik lista **Janez Gnjezda**. — Odgovorni vrednik glasb. priloge **Anton Foerster**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.